

Beesteledni sehol sem akart. Még a hold meg a csillagok is sajnálták átvenni a naptól a szolgálatot. De a fehér és sárga fények lassanként átváltak narancssá, majd bordóvá, mert a napot már csak résnyire engedte világítani a Pilis. A város saját fényei viszont nem tűrtek haladékokot, s egyszer csak kegyetlenül felkapcsolódtak az utcai lámpák. A fényreklámok már korábban elkezdték a hosszúra nyúlt nappal ostromát, s mikor a Mogyoró-hegyen még hunyorogva tunkolták a fehér kenyeret a vadpörköltbe, a pesti feliratok már egy órája ropogtak a neontól.

Este rövidnadrággal és habos sörrel emlékeztek meg a vidéki piknikezők a kis kocsmá kerthelyiségében ülve az első igazi nyári napról, s arra gondoltak (míg nőkről beszélgettek), nem is lehetett volna kegyesebb az isten, amikor úgy rendelkezte: „... és ti pedig ott a Dunakanyar szülőttei lesztek mind!”

KIS VIRÁG

Zsír

Hát eljött, itt volt július közepe és a Pécssett megrendezett egy hetes punk-rock fesztivál a Malomvölgyi arborétumban, a Rockmaraton. A nyár legforróbb, legbüdösebb és legvadítóbb hete. Tele rosszarcú, fiatal, bulira éhes, általában illuminált emberekkel, olcsó pancsolt borral, vizezett sörrel, koncertekkel. Egy egész héten át tartó, jó buli. Egyszóval: Mekka.

Ádám haverommal belebújtunk két boldog csöves alakjába. Olyanok voltunk, mint Beavis és Butt-Head. Csak a buli számított.

– Még mindig alszol? Ébredj már föl, baszod! – erre keltem a negyedik napon és közben éreztem, ahogy Ádám gyöngéden belerúg a sátorból kilógó lábamba.

– Haggyá' má'!

– Hogy bírsz még mindig aludni, rohadt meleg van a sátorban!

És valóban. A reggel mindig kiábrándító, egy halom ruha és szemét közepén, egy iszonyatosan meleg sátorban felkelni fejfájással tényleg nem álom. A totális káosz. De volt ebben valami, ami jó érzéssel töltötte el az embert, valami „az én házám, az én váram” érzés. A mi saját mocskunk volt.

Körbenéztem.

Egy nagy folt éktelenkedett a nadrágomon. (Mert hát persze ilyenkor ruhában kell aludni.)

– Én hánytam vagy te hánytál le? – kérdeztem teljesen logikusan.

– Nem tom, nem emlékszem. Szerintem én nem is hánytam.

Na mindegy, levettem a rajtam lévő szakadt farmert, és fölvettem a hozzám legközelebb heverő nadrágot, majd kidugtam a fejemet.

Ott állt Ádám, egyik kezében sörösüveggel, másikban cigarettával, úgy, ahogy szokott. Úgy félrészegen.

A sátrat természetesen – mint minden évben – a lehető legdimbes-dombosabb helyre sikerült felvernünk. Így aztán, mikor az ember felkel, észreveszi, hogy a sátor legaljában fekszik, az összes cuccával együtt.

– Már megint a legszarabb helyre vertük fel ezt a szart! – méltatlankodtam.

– Ki nem szarja le? Gyerünk ki a kocsmába!

Kikászálódtam.

– Ez az én boxerem – állapította meg Ádám a rajtam lévő rövidnadrágról.

– Hö? – Lenéztem. – Oszt? Gyerünk!

Elindultunk a sárga köves úton, pólóban, rövid gatyában, mezítláb, egyenesen a cél felé. Aki már volt itt, tudhatja, hogy a „fesztivál keretein belül” nem érdekes piát vásárolni, viszont ha az ember kicsit kijjebb merészkedik, találkozhat a legtökéletesebb becsületsüllyesztővel, mit életében látott. Murvás út vezet oda, jobb oldalán lesz a kocsmá, balra pedig rét, és a réten sziesztázó fiatalok. Elindultunk.

És amikor odaértünk, leültünk a rétre mi is:

– Van nálad pénz?

– Óh, bazmeg! Nincs! Nálad?

– Nálam sincs. – Tanácstalanul néztünk egymásra. Ádám szemében hirtelen fény csillant, és éreztem, mindjárt kipréseli magából az élet értelmét, mindenki számára a megváltást. – Tarháljunk! – javasolta diadalittasan, kihúzta magát. (Igen, a nagy igazság)

– Oké! – válaszoltam ugyanolyan elánnal.

– Figyu! Én szerzek sört, te szerezz cigit.

És ezzel a lendülettel felállt, majd elindult. Cigit kérni valakitől, még hagyján, az nagyjából elég gyorsan szokott menni. De a pia nehézkesebb téma. Mert ugye, nem mehetsz oda valakihez, hogy adja neked a sörét, vagy vegyen neked egy másikat. A beleivást sokan nem hagyják, és azt ugye Ádám nem tudja elhozni. De! Van ám egy egészen elfogadható módszer. Egy pohárral kell mászkálni, és mindenkitől megkérni, hogy ugyammá' öntsön bele egy kicsit a sajátjából. Így szép lassan összejön egy pohárra való.

Hát Ádám el is indult. Én továbbra is csak üldögéltem a fűvön. Elöttem nem sokkal egy kis párocska volt, a csaj a srác karjaiban feküdt, míg az nézte a lányt. Nem dohányoztak. Nem jók. Balra egy nagyobb társaság ült körben, beszélgettek, röhögcséltek, cigiztek. De nem volt kedvem felállni. Márpedig a lejmolást nagy alázattal kell művelni. Nem lehet csak úgy odakiáltani. Jobbra néztem. A murvás úton jött egy srác. Magas, vékony, félmeztelen. Hosszú, barna haja kiengedve lengedezett a hátán, rajta kockás rövidnadrág, lábán sáros bakancs, befűzetlenül! Lassan, de erőteljesen lépkedett, arcán letörölhetetlen mosollyal.

Mit srác? Egy valóságos félisten. És övé a világ. Nézett, és én is néztem, ahogy közeledik.

– Nincs egy cigid véletlen? – szedtem össze a bátorságomat végre.

Ő nem szólt semmit, de odajött a fűre, leguggolt hozzám, elővett egy doboz beton Szofit. És én feltettem a lehető legbunkóbb kérdést, amit ilyenkor fel lehet tenni:

– Vehetek egyet a haveromnak is?

A szemembe nézett, majd résnyire nyitva száját, egy magabiztos mosolyt eresztett rám. – Persze.

Én mindeközben azt hittem, menten elájulok. Úgy éreztem, elolvadok a tekintete alatt, és testemet felváltva járta át a hideg meg a meleg.

Fömlált, és elment. Ennyi. Egy szó nélkül továbbállt. Természetesen utána néztem. És ő is hátranézett. (Lehet, hogy nem is rám, de ez részletkérdés.)

Hátradóltam. Éreztem, ahogy a fű csiklandozza a derekamat, föntről pedig a nap sugarai gyöngéden áttörnek a fa levelein.

Hirtelen Ádám lépett be a képbe.

– Na? Szereztél?

– Ja!

– Kettőt is? Király vagy! Na, tessék! – nyújtotta az ő szerzeményét. Színe teljességgel beazonosíthatatlan volt.

– Mi van benne?

– Óh, sör, bor, valami töményszerű szar, vébéká, meg asszem, energiatital.

– Zsír! – és közben nevetek és iszom, ő meggyújtja a cigiket.

Hát ennyi. Egy egész hétig tartó buli negyedik napján vagyunk. A nyár döglesztő, és mi itt hűsölünk a fák árnyéka alatt. Semmi dolgunk, nem érhetnek problémák, és a köztünk lévő egyezség kimondja, hogy sem rendet rakni, sem tisztálkodni nem vagyunk kötelesek. Van már italunk, cigarettánk. Mi kellhet még?

– Hallod! – lököm oda Ádámnak.

– Mi va'?

– Asszem, mi örökké fogunk élni.

Ádám rám néz nagy, kerek szemével, szája mosolyra görbül, és reagál.

– Hát az zsír lesz!